MAJOR TORSSON.

Af

WILHELM von BRAUN.

(Forts. från förra numret).

Välan, hör!

En kvinna, ung, skön, svärmande, af furstlig släkt och furstlig rikedom, ser sig på en enda afton genom ett förkrossande ödets slag beröfvad allt hvad hon hittills lärt att älska i lfvet: far, make, anförvandter, vänner, samhällsställning, förmögenhet, fädernesland, och räddas själf endast genom en ung främlings beslutsamhet. Men den unga kvinnan, hon, furstinnan, som varit tillbedd, förgudad af alla, utan att dock hennes hjärta hittills klappat för något annat än hennes sköna fosterland och dettas befrielse ur slafveriets nesa, hvaruti det suckat under seklar — saknar hon väl, i den landsflykt, hvaruti hon tvingats att gå, detta fädernesland, som förut ensamt utgjort hennes svärmiska ungdomskärlek? Tänker hon väl på sin gamle, gråhårige, vördnadsvärde far, som försmäktar i någon mörk fängelsehåla, på samma gång nedtyngd af tyrannernas bojor och af sorg öfver sitt enda barns öde? Minnes hon väl sin make, som hon visserligen aldrig älskat, men likväl högaktat? Saknar hon sina anförvanter, sina vänner, sina ägodelar, sin rang? Begråter hon väl något af allt detta, som hon förlorat, för alltid förlorat?

Nej! nej! och tusen gånger nej!

Men hvem sysselsätter då hennes tankar? Främlingen!

Hvilken minnes hon? Främlingen!

Hvem gäller hennes saknad? Främlingen!

Och hennes tårar? Främlingen! alltid främlingen, den unge, sköna, högsinnade främlingen från Norden.

Och den unga, stolta kvinnan — ty hon är stolt, Sigurd! stoltare var icke någon af det gamla Roms ädlaste kvinnor — blygdes öfver sin svaghet, och efter förtviflade försök att kufva sitt upproriska hjärta lyckades det henne att taga ett kraftigt beslut, ett henne värdigt. Men hvad var det, tror ni, som förhjälpte henne till denna seger? Må hända den återvaknande ungdomskänslan för hennes sköna, men förslafvade land? Tanken på hennes plikt, på de förluster hon lidit?

Nej, nej! allt det framfarna hade för henne förlorat allt värde....

Nej, det var åter igen främlingen, eller rättare, hennes kärlek till honom; denna vansinniga kärlek, hvilken hon i all sin förvillelse dock ville bibehålla ren som dess föremål, ren som nyss hennes egen själ. Och det var nu hon skyndade att göra ett sista offer, tusen gånger mera påkostande än alla de förluster hon förut lidit.

Och hvarför?

För att höja sig i hans ögon, för att göra sig värdig att hos honom lefva i ett kärleksrikt minne. Hvad hade för henne varit lättare än att öfverlämna sig åt sin djupa, förhärjande passion, då hon visste sig vara älskad? Men hon, den stolta, flydde....flydde för att icke förlora den aktning, som alltid måste vara kärlekens oskiljaktiga följeslagare.

Ty hvad skulle väl denne Nordens son med sin ädla, öppna, sansade själ kunna tänka om en kvinna, nog förvillad och pliktförgäten att kasta sig i hans armar efter allt det förfärliga, som han visste henne hafva undergått. Icke skulle han kunna fatta den förtärande glöd, hvaraf en söderns dotter kan bemäktigas. Hvad kunde han väl annat än förakta en sådan varelse, lika djupt som man föraktar de olyckliga, hvilka genom rusets tillhjälp söka att döfva sina sorger? Och dessutom, hvad var hon icke skyldig sig själf? Hon flydde.... för att aldrig mera återse den, för hvilken hon tusen gånger ville gifva sitt lif.

Nej, Sigurd! det var främlingens kärlek, icke hans förakt hon ville föra med på sin biltoga stig. Hon har nu ställt sig under Frankrikes beskydd och finnes om få dagar icke längre i Grekland.

Här slutar historien om denna svaga, olyckliga kvinna.

Virginia Zagarolo.

Nästan tillintetgjord stod Sigurd efter genomläsandet af detta fantastiska, om den eldigaste passion, om den bittraste själslidande vittnande bref, och stödde sig mot relingen. Det af hårlocken omlindade juvelsmycket hade fallit ur hans darrande hand ned på däcket och upptogs där af en underskön gosse, som länge med barnslig häpnad stått och betraktat honom.

Gossen stötte honom nu sakta i sidan och räckte honom sitt fynd; hastigt slet Sigurd locken från smycket, gömde den vid sitt hjärta, men räckte med en ringskattande åtbörd de glittrande stenarna åt gossen. Denne, som naturligtvis icke förstod deras ofantliga värde, sprang under glada hopp därifrån. Sigurd, som emellertid genom detta afbrott vaknat till medvetande af hvar han befann sig, gjorde en våldsam ansträngning för att åtminstone gifva sitt yttre något sken af lugn, ehuru det nu mer än någonsin saknades i hans sönderslitna bröst.

En man med en simpel, grof kappa af gethår vårdslöst kastad öfver axlarna, men försedd med blanka, dyrbara vapen vid sin sida och bälte, nalkades honom nu. Med ena handen förde han den sköna gossen och i den andra bar han det gnistrande smycket. Så förströdda än Sigurd kände sina sinnen, tilltvingade sig dock denne mans utseende genast hans odelade uppmärksamhet. Aldrig hade han sett något djerfvare, manligare och mera aktningsbjudande ansikte, icke en gång hans kände, att han hade en hjälte framför sig. Mannen i gethårskappan stannade tätt vid hans sida och fäste på honom en stränge, pröfvande blick. Då emellertid Sigurd djerft mötte dessa blixtrande ögon, för hvilka tusende darrat, förmildrades deras uttryck, och på bruten franska frågade nu den främmande mannen med en ton af förundran i sin manliga, välljudande röst: "Är det ni, min herre, som tror er kunna skänka bort sådana leksaker som dessa stenar. Detta måtte vara ett misstag, men ni torde förlåta min lilla Demetrius, som ännu är i den lyckliga ålder, då sådant glitter icke äger något värde."

"Ännu mindre värde äger det för mig," svarade Sigurd kallt, men vördnadsfullt, och räckte det honom tillbakalämnade smycket åter igen till gossen. "Må han behålla det; ty kunde jag äfven därmed köpa en krona, aldrig skall min hand vidröra den samma."

"Och lika litet anstår det sonen till Markos Botzaris att af någon mottaga hvad en furste icke skulle försmå."

Vid detta ryktbara namn, den selleidiske örnens, Ottomanernas skräck och plågoris, for Sigurd upp ur den domning, som bemäktigat sig hans själ: "Markos Botzaris!" utropade han och bugade sig djupt, "jag har då lyckan att se denne ädle hjälte, hvars bragder väckt Europas beundran och förtjusning."

"Och därvid har det äfven stannat," svarade Botzaris, leende. "Det är icke Europas beundran jag söker; dess bistånd skulle vara mig långt kärare. Men återtag nu er skatt, min unge vän. Om ni ämnar att stanna i Grekland, hvilket jag förmodar, så tro mig, att den nog kommer att behöfvas. Grekland är ett fattigt land."

"Tillåt mig då att åt Grekland få erbjuda hvad dess hjälte försmått!" utropade Sigurd.

"Alla offer, som nedläggas på mitt blödande fosterlands altare, mottager jag utan förödmjukelse," svarade hjälten, "men säg äfven då, hvad Grekland kan göra för er, unge man?"

"Jag har kommit i den mening att erbjuda Grekland min arm och mitt blod, och furst Mavrokordatos har lofvat att förskaffa mig en plats i dess försvarares led."

"Är detta er föresats, min herre, så stanna då hos mig," sade Markos Botzaris med värdighet och räckte Sigurd sin hand.

"Ni har uppfyllt min högsta önskan, hvilken jag dock icke vågade framställa," ropade Sigurd, betagen af en nästan vild glädje, "jag kan då hoppas att snart få dö, herr general!"

"Dö! hvad är det för narraktigheter, min unge vän! Nej, vi skola lefva och turkarne äro de, som skola dö. För öfrigt är jag icke någon general. Jag är sulioternas anförare rätt och slätt."

"Men ni sade ju, att jag får följa er, tappre Markos Botzaris?" sade Sigurd med okonstladt lugn.

"Genast, om ni vill. Jag tycker om er, utom då ni talar om att dö. Troligen kommer sådant af ungdomsgriller, men dessa skola nog dunsta bort med krutröken, och tro mig, att vi snart få duktigt att göra, kanske redan om ett par dagar. Jag ligger med min styrka vid Katochi och begifver mig nu dit tillbaka, sedan jag fått tala några ord med Mavrokordatos."

"Är fursten kvar om bord?"

"Nej, han har nyss begifvit sig till Missolonghi i en viktig angelägenhet. Han nämde något om en fransk utskickad, som där otåligt väntar hans ankomst."

Det var liksom ett svärd gått genom Sigurds själ vid dessa ord. "Såg ni, om han var åtföljd af någon ung främling?" frågade han med darrande röst.

"Höljd i en svart, vid kappa? ja!" svarade Botzaris, "det var ett skönt ansikte, snarlik en kvinna; så mycket såg jag. Nå, nå, Mavrokordatos har alltid varit en kavaljer.... Sådant lär man sig i Frankrike....

"Jag följer er!" ropade Sigurd, upprepande hertiginnans ord, som med eldbokstäfver stodo ristade i hans minne. "Jag följer er ögonblickligen," sade han ännu en gång, likblek och med sammanpressade läppar.

Ungefär en vecka hade förflutit efter ofvan nämda händelse.

Vi befinna oss i den lilla staden Katochi, några mil nordväst om Missolonghi.

Det är natt. En lampa brinner dunkelt i ett litet, prydligt rum, där man ser, huru en blek yngling med blodiga bindlar om pannan under ett sakta kvidande försöker att vrida sig på sin bädd, livarifrån han dock hindras af en öfver honom lutad kvinna i grekisk dräkt.

"Nej, nej, hindra mig icke!" talar den sårade ynglingen i feberyra, "jag vill, jag måste följa henne. Hon har flytt....flytt....men hon älskar mig, och jag följer henne....följer henne...."

Han tystnade nu och hans stirrande ögon slötos i följd af den mattighet, som förorsakats af blodförlusten ur tvänne dagen förut erhållna djupa sår, ett i hufvudet och ett annat i sidan.

Det var Sigurd, som redan ärofullt kämpat sin första strid under Markos Botzaris ögon. Ett anfall af Jussuf Pascha hade af denne tappert blifvit tillbakaslaget, men Sigurd, fast i sin föresats att söka döden, hade kastat sig midt in ibland fienderna och erhållit de sår, som nu höllo honom på kvalets läger. Strax efter det han var fallen, hade en beslöjad kvinna, som på afstånd och till häst åtföljd Botzaris' tappra skara, låtit upptaga honom från stridsplatsen och fört honom till en judisk läkare, i hvars hus han också nu befann sig. Med en dyrbar ring hade hon köpt judens bi- vid den lidande ynglingens sida, lika blek som han tryckande den blodiga hand, som denne af vanmakt låtit nedfalla utanför sängkanten, till sin stormande barm, till sina förgrätna ögon.

Det var en skön augustikväll näst den, som föregick den i Greklands häfder minnesvärda natten vid Karpensia.

I en låg, bristfällig och öfvergifven koja, belägen i en täck olivlund tätt utanför staden Katochi, brunno festligt fyra höga vaxljus på ett litet bord, fullsatt med de utvaldaste frukter och vin i gnistrande kristaller. Golfvet var betäckt med en dyrbar turkisk matta, hvilken liksom en låg sidenbeklädd divan bildade en sällsam motsats till kojans i öfrigt förfallna tillstånd. I denna divan satt hertiginnan Virginia Zararolo, iklädd den hvita dräkt, hvaruti vi först skådat henne, och nu om möjligt skönare än då. Visserligen voro hennes kinder något blekare, barmen mindre fyllig, men det uttryck, som hvilade öfver de svärmiskt leende läpparna, var så lycksaligt, att det knappast tycktes tillhöra någon dödlig, och de strålande blickar, som då och då kastades mot dörren, inneburo en längtan, så ljuf, så smäktande, som den, hvilken brann i kärleksgudinnans ögon, då hon fordom till någon älsklings möte nedsteg i Greklands sköna lunder.

Ljudet af snabba steg hördes nu utanför. Med ett sakta utrop af glädje, med purpurbegjutna kinder och hänryckningen målad i det glänsande ögat, reste sig hertiginnan och sväfvade mot dörren. Denna öppnades, och liksom fastnaglad vid golfvet stod Sigurd, häpen, med stirrande blickar och troende sig med ens försatt utom verkligheten, utom tiden. Men hertiginnan utsträckte sina armar, hennes läppar ropade: "Sigurd!" med hela det förtrollande välljudet af denna röst, som aldrig upphört att klinga i den eldige ynglingens själ, och hennes kärleksglödande blickar tillade ett omisskännligt: "Kom!" att han, icke längre mäktig sig själf, störtade mot den himmel, han för sig såg öppen.

Man mäter icke evigheter; således ej heller den tid, som förgick, medan hjärta saligt bäfvade mot hjärta, läppar brunno mot läppar och blickar gjöto sig i blickar, under det återseendets ljufva tårar och den lyckliggjorda kärlekens smältande leenden efterträdde hvarandra endast för att uppmuntra till förnyade, ömma, glödande kärleksbevis.

"Himmelske Gud!" utropade Sigurd knäfallande, sedan han om än blott till en ringa del hunnit att återhemta sig efter denna försmak af en obegränsad lycka, "himmelske Gud! det var då er, som jag sett i mina feberdrömmar, det var ni, som beslöjad sväfvade kring mitt läger i den långa, tysta natten, då jag låg sårad och förblödd? Det var då ni, ni, min hertiginna?"

"Icke din hertiginna, Sigurd!" utropade den sköna, i all sin passion sublima varelsen och knäföll vid hans sida, i det hon slog sin bländande hvita arm om hans hals, "icke din hertiginna, men din, din Virginia, din i lifvet, din i döden. Fråga mig således ännu en gång, men säg då: "Var det du, Virginia?"

Hon drog härvid, omotståndligt leende, Sigurds heta kind mot sin.

"Var det du, Virginia?" stammade denne, betagen af en tjusning, hvilken liksom upplöste hela hans varelse.

Hvad tarfvades väl annat svar på denna fråga än det han läste i hertiginnans lågande öga, än det han i långa kyssar hämtade från en rosenmun, som nu för första gången i kärlek hade vidrört en mans.

"Kom nu, min Sigurd!" hviskade slutligen hertiginnan i underbart darrande toner och gjorde sig under de ömmaste kärleksbetygelser lös ur hans armar. "Kom, det är en fest vi skola fira. En återseendets och afskedets fest på samma gång!"

"Afskedets? store Gud! Virginia!" ropade Sigurd, bleknande.

"Ja, hvad annat, åtminstone för en tid, min Sigurd, min hjälte!" svarade hertiginnan med ett besynnerligt leende, "en stor, en helig strid förestår, på hvilken Greklands öde beror, och i denna får icke du saknas, min Sigurd...."

Sigurd förde med en förtviflad åtbörd handen mot pannan, på hvilken syntes ärret efter ett djupt, nyss läkt sår.

Denna rörelse af Sigurd tycktes hafva påmint hertiginnan om någonting; hon skyndade att nedtaga en öfver divanen hängande, frisk lagerkrans, som hon nu satte på Sigurds hufvud, efter det hon förut med sina läppar vidrört det hedrande ärret. "Jag har glömt att kröna min hjälte," utropade hon, med förtjusning betraktande Sigurds vackra ansikte, som ytterligare förskönades af lagern, "o, denna panna synes enkom skapad för att bära en sådan prydnad! Kom, Sigurd! Sätt dig här, här vid min sida! Låtom oss glömma hvad som stundar! Är det ej nog, då vi veta, att detta ögonblick är vårt, vårt, min Sigurd! min älskade?"

De tjusande toner, med hvilka dessa ord utsades, och ännu mera den förunderligt talande blick, hvarutaf de åtföljdes, hade varit tillräckliga att komma den strängaste stoiska filosof att glömma allt, utom det närvarande. Huru mycket mera då vår hjälte, vår unge älskande, hänryckte hjälte!

I samma ögonblick satt han vid bordet vid sidan af hertiginnan, som räckte honom en blänkande pokal, hvarefter hon i en annan endast flyktigt vätte sina läppar: "Drick, min älskade! drick," hviskade hon, "af detta ädla vin, som fordom lifvat en Pindarus, en Anakreon; och när du druckit, så sjung, jag ber skrifligt sköna svenska folkvisa, som jag hörde då....då, när jag såg dig först, — himmel!"

Sigurd tömde pokalen och sjöng. Aldrig hade hans härliga röst klingat ljufvare, aldrig uttrycksfullare, än denna afton. Aldrig hade hans sköna ansikte synts mera lifvadt och liksom förklaradt af lycka.

Och hertiginnan?

Hon, liksom Vanadis:

Lyssnande hvilar
— — — hvita
barmen mot bordet
brinner och hör.

Det var "Kristallen den fina" Sigurd sjöng; denna, måhända den yppersta af våra ljufliga folkmelodier.

Visserligen förstod icke hertiginnan de i all sin enfald innerliga orden, men hon läste deras betydelse klarare än något språk kan återgifva i Sigurds smäktande, det ljufvaste hopp förrådande toner och blickar, synnerligast när man hunnit till slutstrofen:

Min vän, min vän och älskogsblomma!
O, att vi kunde till sammans komma,
och jag vore vännen din
och du allra kärestan min!
Du ädla ros och förgyllande skrin!

Vid det de sista tonerna förklingade, hade hertiginnans armar småningom öppnat sig, och då det darrande slutljudet dog på Sigurds läppar, sjönk han halft vanmäktig af kärlek till den barm, som stormade emot honom.

"Detta ögonblick är vårt," hviskade hertiginnan ånyo i Sigurds öra....

Några pendelslag därefter rådde i den nyss så rikt upplysta kojan det djupaste mörker....

Tidigt i gryningen följande dag hördes på afstånd ljudet af smattrande trumpeter och trummors dån.

Genom dörren till kojan vacklade kort därefter en smärt manlig gestalt.

Ur kojan förnams ett enda svagt utrop; afdånad, låg där en ung, änglaskön kvinna, genom hvars utslagna, ringlande, svarta lockar framskymtade den bländande marmorn af en obetäckt barm.

Genom en af dessa förundransvärdt hastiga marscher, som så ofta under detta krig förskaffat grekerna seger öfver de oförberedda turkarna, och som ensamt Markos Botzaris förstod att verkställa, stod denne hjälte vid skymningens inbrytande med sin lilla, till knappast 2,000 man uppgående styrka i trakten omkring Karpenisa, under det den obekymrade, 14,000 man starka fienden trodde honom fem—sex mil aflägsnad därifrån.

Under det den tappra sulioten åt sina af trötthet dignande trupper förunnar en timmes hvila, kan det vara tid, att vi återvända till Sigurd.

Liksom en drömmande, hade han följt den ansträngande marschen utan att känna den ringaste trötthet, utan att ens veta, hvart han gick eller hvad som föregick omkring honom. Alla hans tankar, hela hans själ var sysselsatt med en enda tanke: hertiginnan och kärleksmötet i kojan. Ofta ryste han därunder ofrivilligt till; än af hjärtskärande blygsel; än af en sällhet, hvilken han ej velat utbyta mot allt hvad lifvet äger mest lockande och njutningsrikt. "Är det då en jordisk varelse, denna kvinna?" frågade han sig själf; "är det kärlek, som hon har ingifvit mig? Kan detta vara kärlek? Är det ej vansinne, ett djupt, ett obotligt vansinne? Och likväl, huru ljuft, huru saligt! — Och sedan, hvilket snille, hvilket hjärta hos denna uppoffrande, högsinnade, oförlikneliga varelse! o!" — och härmed drog han våldsamt efter andan, liksom hans eget hjärta hotat att sprängas. Han genomgick åter väl för hundrade gången på denna dag alla de oförgätliga ord, i hvilka hon, sluten i hans armar, uppenbarat alla sin själs rika skatter, på samma gång hon offrade åt sin, henne öfvermäktiga kärlek. Hon hade målat dennas allmakt i så hänförande färger, att själfva Petrarchas glödande stanzer därvid föreföllo honom intetsägande och matta. I hennes uttryck hade legat en inspiration, där bacchantens yra på ett förunderligt sätt hopsmält med jungfruns blygsamhet. Hon var en alldeles för stolt kvinna att icke vara medveten af hela förkastelsen i den svaghet hon visat, men snart hade blygselns matta suck åter förkväfts i en kärleksyr omfamning.

Under lugnare mellanstunder hade hon för Sigurd uppdagat hvad så väl han som läsaren hittills funnit oförklarligt i hennes handlingssätt. Inseende hela faran af den lidelse, som så omotståndligt bemäktigat sig hennes för allt skönt och ädelt svärmande själ, hade hon verkligen för ett ögonblick beslutat sig att fly. Då hade hon i hast mot Sigurd förändradt sitt uppförande: visat sig kall, ehuru hennes hjärta härjades af förtärande lågor; liknöjd, ehuru han utgjorde hennes enda tanke. Då hade hon äfven skrifvit detta bekännelserika bref, hvilket tillställdes Sigurd, kort efter det hon med furst Mavrokordatos begifvit sig till Missolonghi. För fursten hade hon berättat, att Sigurd var orubblig i sitt beslut att kämpa för Grekland, och att de redan sagt hvarandra farväl. Fursten hade sedan utan att förråda hennes kön anskaffat henne en undangömd bostad, där hon kunde afvänta det franska sändebudets afresa. Men genom den unge sjöofficeren, hvilken just erhållit tillstånd att besöka henne, hade hon vetat att förskaffa sig underrättelser om Sigurd, och då hon erfarit, att han ingått som frivillig i Markos Botzaris' hjälteskara.

SVENSK-AMERIKANSKA

Hönsboken

Handledning i skötseln af Höns, Ankor, Gäss, Kalkoner, Pärlhöns etc. Utarbetad efter nyaste och tillförlitligaste amerikanska metoder. Med 72 illustrationer.

INNEHÅLL. 1sta Afd.: Inledning—Hönsfåglarne—Hönsgården—Hönsens utfodring och skötsel—Hönseäggens näringsvärde—Konservering af ägg—Att bereda slakthöns för marknaden—Hönsens sjukdomar. 2dra Afd.: Ankor—Ankskötsel—Gäss—Gässkötseln—Kalkoner—Pärlhönan och Påfågeln.

Pris, häftad, 40 Cents.

Portofritt tillsändt mot insändandet af beloppet.

C. Rasmussen Publ. Co.,
730-734 So. 4th Street, Minneapolis, Minn.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD-LAGEN.

Alla sectioner med jämna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, där landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10.00 erlägges för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skola skyldigheterna fullbordas på följande sätt, nämligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en person som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader och moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som äges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående menas antingen samma township eller ett därmed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vilja tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla 20 kreatur jämte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlämnas vid slutet af de tre åren till den lokala landagenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordväst Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjänstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjälp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och minerallagarna såväl som kronolanden i järnvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. Corry,
Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänför, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängligt för arrende eller köp från jäm-